

Cultori lethum vestro prohibete; nefandum
 Hoc potius miseræ mi prohibete malum.
 Ille petet cœlum victor, lætusque capeffet
 Quam sibi jam meritis stravit ad astra viam;
 Me duri miseram casus, me longa sequentur
 Damna Patris cari flebile discidium
 Plorantem, & crebris singultibus incendentem
 Omnia; nec memori longa dies animo,
 Nec rerum ulla queat species objecta novarum
 Eximere hanc imo e pectore amaritiem,
 Quin repetam laudum tot clara exempla suarum,
 Illaque munificæ tot benefacta manus,
 Et plenum Sophia pectus, Suadæque leporem
 Ambrosium, & flumen divitis eloquii;
 Quo docet, humanas mira dulcedine mentes
 Quo capit, & captas victor agit propere
 Pulchram ad virtutem: dignus cui vera monenti
 Submittant animos extera regna suos,
 Quem populi, Regesque colant, quem laudet, ametque
 Certatim hæc ætas, dein alia, atque alia.
 Quem si dura mihi rapiat mors (ah, pater, atrum
 Vanescat ventos omen in aërios)
 Usque vocem; lucemque meo, noctemque dolori
 Indulgens largis usque fleam lacrimis,
 Hæc tua, depositum ceu cum flet mœsta parentem
 Filia, regalem Roma soluta comam
 Flevit. Nunc eadem lætanti pectore gestit,
 Nec cohibet tacito gaudia clausa sinu;
 Festa sed ornatis indicit plurima templis,
 Ingerit & sanctis thurea dona focis;
 Atque bonis tanto grates pro munere Divis
 Solvit; læta piis cantibus aura sonat.
 Qualis cum nimbum capiti superimpendentem
 Deprensus magno vector in Oceano